

ZSG G!OS Gastronomia

jedyna taka gazetka szkolna w Cz!stochowie

ŚRODA, 23 GRUDNIA 2015

■ WYDANIE 6

INTERESUJĄCE WYWIADY
NAUKA POPRZECZ MUZYKĘ
KĄCIKI ZAINTEROSOWAŃ
KONKURSY
IDUUUŻOWIĘCEJ...

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

MICHAŁ KAROŃ 4TB
MAGDALENA KLESZCZ 2TA
MAGDALENA KMIEĆ 4TB
MICHAŁ KOWALCZYK 3A
EWELINA KOWALSKA 4TB
WOJCIECH MOLSKI 4TB
KRYSZYNA PRZYBYŁA 4TB
PATRYK PYREK 4TB
PRZEMYSŁAW SERWATKA 4TB
MONIKA ŚCIEBURA 4TB
RENATA WIECZOREK 2TA

REDAKTOR TECHNICZNY:

PATRYK PYREK 4TB

OPRAWA GRAFICZNA:

PATRYK PYREK 4TB

OPIEKUN:

MGR KATARZYNA STANEK

NAUCZYCIELE WSPÓŁPRACUJĄCY Z ZESPOŁEM REDAKCYJNYM:

MGR JOLANTA ARENDT
MGR BEATA HAŁUBEK
MGR MONIKA MAŚLANKA
MGR IWONA OSTROWSKA
MGR KAROLINA PIOTROWSKA

Witamy gorąco w nowym roku szkolnym i zapraszamy do lektury "Głosu Gastronomia". Rozpoczynamy trzeci rok naszej pracy redakcyjnej. Dla nas to rok niezwykle – maturalno-egzaminacyjny. Mamy nadzieję, że nasi wierni czytelnicy będą wspierać wszystkich maturzystów i trzymać za nas kciuki.

Co dla was przygotowaliśmy?

W kolejnym numerze naszego czasopisma będziecie mogli przeczytać biografię naszej niezwyklej patronki – Marii Skłodowskiej-Curie. Przypomnieć sobie ważne wydarzenia z życia szkoły. Zwiedzić nasz piękny kraj z Moniką i świat Michałem. Zajrzeć do kącika kulinarnego i poznać zainteresowania naszych koleżanek i kolegów. Ponieważ listopad to miesiąc wspomnień – Krysia i Ewelina przygotowały dla czytelników Literackie Zaduszki.

Witamy w naszym gronie młodsze koleżanki i kolegów – Magdę i Renatę (koleżanki już z nami współpracowały) oraz Michała, którzy zajęli się w swoich artykułach ważnymi i trudnymi tematami – tolerancji, patriotyzmu. Ciekawostki sportowe odnajdziecie w kąciku przygotowanym przez naszych miłośników piłki nożnej – Wojtka i Przemka.

Zapraszamy do udziału w przygotowanych specjalnie dla Was konkursach. Nagrody czekają.

Przypominamy!

Gazetkę szkolną tworzą uczniowie, dlatego zapraszamy do współredagowania kolejnego numeru wszystkich, którzy mają coś ważnego do przekazania, chcą zaznaczyć i utrwalić swoją obecność w szkole. Na chętnych do współpracy uczniów czekamy w każdy piątek o godz. 13.50 w pracowni C02.

Adres redakcji: cogito1@poczta.onet.pl

Aby przeglądać gazetkę bez błędów graficznych, w ustawieniach przeglądarki PDF należy odhaczyć opcję *Rozszerz cienkie linie*, wchodząc kolejno w: *Edycja>Preferencje...>Wyświetlanie strony*.

AKTUALNOŚCI	
5	
NASZA PATRONKA	
6	
ZADUSZKI	
9	
KU CHWALE WIELKIEJ POLSKI!	
11	
PAMIĘTAMY O NICH...	
12	
16 LISTOPADA - MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ TOLERANCJI	
13	
"CUDZE CHWALICIE, SWEGO NIE ZNACIE..."	
16	
DEUTSCHLAND, DEIN REISEZIEL - NIEMCY TWOIM CELEM PODRÓŻY	
18	
KĄCIK KULINARNY	
20	
KĄCIK SPORTOWY	
21	
KONKURS NA NAJCIEKAWSZY PRZEWODNIK PO CZĘSTOCHOWIE	
22	
KONKURS Z JĘZYKA ANGIELSKIEGO	
23	
KONKURS "OZDOBY CHOINKOWE"	
24	
WYKORZYSTANE MATERIAŁY/KONTAKT + ŻYCZENIA	
25	

1 września 2015 roku rozpoczął się nowy rok szkolny 2015/2016. Dyrektor szkoły mgr inż. Arkadiusz Maślanka powitał wszystkich uczniów. Dla nas to niezwykle rok – czas egzaminów maturalnych i zawodowych. Życzymy wszystkim piątek i szóstek.

W październiku przeprowadzone zostały w naszej szkole wybory do Samorządu Uczniowskiego. Poprzedziła je kampania wyborcza, w trakcie której kandydaci prezentowali swoje programy. Nad prawidłowym przebiegiem wyborów czuwała komisja wyborcza. Przebieg wyborów nadzorowali także opiekunowie Samorządu Uczniowskiego – mgr Aleksandra Kotyza i mgr Magdalena Wrześniewska. Oto wybrani przez uczniów członkowie samorządu:

Przewodnicząca Samorządu Uczniowskiego: Wiktoria Radecka, klasa 2TC

Zastępca Przewodniczącej Samorządu Uczniowskiego: Sonia Ziętarek, klasa 2TA

Sekretarz: Karolina Pałka, klasa 2TA

GRATULUJEMY!

W październiku odbył się „XII Szkolny Konkurs Ortograficzny”. O tytuł mistrza ortografii walczyło 25 uczniów z 11 klas. Najlepsze wyniki uzyskały: 1. miejsce Dominika Potrawka z kl. 4TA, 2. miejsce Marlena Tyras z kl. 4TD, 3. miejsce Dżesika Kołodzian z kl. 3TB oraz Łucja Noszczyk z kl. 2TD.

Szkolny konkurs „Znam Jana Pawła II” zakończony. Uczestniczyli w nim uczniowie z piętnastu klas. Oto zwycięzcy:

1. miejsce: klasa 1A (36 pkt.)

2. miejsce: klasa 4TA (33 pkt.)

3. miejsce: klasa 4TD (32 pkt.)

W Olimpiadzie Wiedzy i Umiejętności Rolniczych wzięły udział 24 osoby z pięciu klas. Po rozwiązaniu testu (pierwszy etap pisemny) do etapu praktycznego zakwalifikowało się siedem osób: Sylwia Zawada 4TA, Weronika Choryłek 4TB, Dariusz Flasiński 4TA, Katarzyna Łakoma 4TA, Marcin Grzesiak 3TA, Mateusz Janik 4TB, Dominika Potrawka 4TA. Największą ilość punktów otrzymała Weronika Choryłek z klasy 4TB. Zwycięzcom gratulujemy!

W tym roku szkolnym kolejny raz bierzemy udział w projekcie edukacyjnym Nowe Horyzonty Edukacji Filmowej „EKRAŃ NA ŚWIAT”. W październiku OKF ILUZJA odwiedziła klasa 2TA z Katarzyną Stanek. O filmie, który zobaczyli uczniowie, możecie przeczytać w naszej gazecie. Zapraszamy do lektury artykułów Renaty i Magdy.

Także w tym roku szkolnym uczniowie klas pierwszych uczestniczyli w lekcji przeprowadzonej przez opiekuna Domu Poezji - Muzeum Haliny Poświatowskiej, Zbigniewa Mygę, prywatnie brata poetki. Dla pierwszoklasistów była to niezwykle ciekawa lekcja o wybitnej polskiej poetce, która urodziła się i mieszkała w naszym mieście.

13 listopada 2015 roku w piątek uczniowie klas maturalnych uczestniczyli w niezwykłym wydarzeniu teatralnym, które przygotowali specjalnie dla nich aktorzy Teatru „Cracovia”. Obejrzelik spektakl „Ferdynand”. „Działania” aktorów widzowi ocenili wysoko. Średnia ocen – 5,0. O takiej średniej marzy każdy maturzysta.

Listopad to czas matur próbnych. Uczniowie klas czwartych przystępują do próbnych egzaminów z przedmiotów obowiązkowych i wybranych przedmiotów na poziomie rozszerzonym. Życzymy wszystkim wysokich wyników.

NASZA PATRONKA

!ycie Marii Skłodowskiej-Curie w pigu!ce

*"Nauka leży u podstaw każdego postępu, który ułatwia
życie ludzkie i zmniejsza cierpienie"*

Maria Skłodowska-Curie

NASZA PATRONKA

Maria Salomea Skłodowska-Curie urodziła się 7 listopada 1867 roku. Niedawno obchodziliśmy 148 rocznicę urodzin naszej niezwyklej patronki. Razem z rodzicami, Władysławem i Bogusławą oraz starszym rodzeństwem mieszkała w Warszawie przy ulicy Freta 16.

MARIA Z RODZIELSTWEM

DOM RODZINNY

Ojciec był z zawodu nauczycielem fizyki, mama dyrektorką prywatnej szkoły dla dziewcząt. W 1868 roku rodzina Skłodowskich przeprowadziła się, ze względu na zmianę miejsca pracy ojca, do domu przy ulicy Nowolipki. Matka Marii zrezygnowała z posady dyrektorki szkoły i zajęła się edukacją swoich dzieci. W 1872 roku Bronisława Skłodowska zachorowała na gruźlicę i została wysłana za granicę z nadzieją, że zmiana klimatu pomoże jej wyzdrowieć. Towarzyszyła jej najstarsza córka, Zosia. Na początku spędziły jakiś czas w austriackich Alpach, potem wyjechały do Nicei na południu Francji. W 1873 roku ojciec stracił pracę i rodzina ponownie musiała zmienić miejsce zamieszkania. Władysław Skłodowski otworzył niewielką szkołę z internatem. W tym samym roku zza granicy wróciły żona i córka. Rok później wybuchła epidemia tyfusu. Bronisława i Zosia zachorowały na tyfus, niestety Zosia zmarła. Cztery lata po śmierci Zosi, 8 maja 1878 roku, zmarła mama Marii, dziewczynka miała tylko 11 lat. Ojciec zapisał córkę do gimnazjum, rządowej szkoły średniej. 12 czerwca 1883 roku, w wieku 15 lat Maria ukończyła szkołę jako najlepsza uczennica i otrzymała złoty medal. Po ukończeniu szkoły popadła w depresję, powróciły do niej wydarzenia związane ze śmiercią matki i siostry. Ojciec bardzo niepokoił się o córkę i z tego powodu wysłał Marię do rodziny na wieś. Od tego czasu zaczęły się podróże Marii. Najpierw odwiedziła braci matki, Władysława i Henryka.

Zimą 1883-1884 spędziła w Skalmierzu u wuja Zdzisława, prawnika. Tam odzyskała sens życia, pomogła jej w tym rodzina. Do Warszawy wróciła w roku 1885. Razem z siostrą Bronią udzielały korepetycji dzieciom w zamożnych domach. Później podjęła decyzję o pracy guwernantki. Jej decyzja nierozdzielnie wiązała się z planem, który umożliwiłby realizację marzeń jej i Broni – kontynuację edukacji – studia w Paryżu. Najpierw Maria miała finansowo wspierać studia swojej siostry, później miała studiować sama. Na początku 1886 roku podjęła pracę guwernantki w rodzinie Żórawskich. W czasie pobytu w Szczukach zakochała się ze wzajemnością w synu swoich pracodawców, Kazimierzu Żórawskim. Rodzice ukochanego nie zgodzili się na ślub syna z guwernantką. Kazimierz Żórawski podporządkował się decyzji rodziców. Zmieniła miejsce pracy, została guwernantką w rodzinie Fuschów.

W 1890 roku siostra zaprosiła ją do Paryża. Pod koniec 1891 roku podjęła decyzję o wyjeździe. Po przybyciu do Paryża zapisała się na wydział fizyki na Sorbonie. Należy zaznaczyć, że w tym okresie na Sorbonie studiowały zaledwie 23 kobiety. Maria Skłodowska była pierwszą kobietą, która studiowała fizykę. W lipcu 1893 roku otrzymała dyplom na wydziale fizyki na Sorbonie, rok później otrzymała dyplom na wydziale matematyki. W tym samym roku zajęła się badaniami magnetyzmu stali i poznała Piotra Curie. Początkowo połączyła ich miłość do nauki. 26 lipca 1895 roku odbył się ślub Marii i Piotra w Sceaux na przedmieściach Paryża. W 1897 roku Maria zaszła w ciążę, ze względu na złe samopoczucie na pewien czas wyjechała do Bretanii. 12 września 1897 roku na świat przyszła córka państwa Curie, Irene. Po swoim powrocie do pracy w laboratorium Maria zaczyna mierzyć radioaktywność uraninitu (uczona wprowadziła do terminologii naukowej pojęcie radioaktywności). W 1898 roku badania zakończyły się sukcesem. Maria opisała nieznanego pierwiastek, który na cześć swojej ojczyzny nazwała polonem, później odkryła kolejny pierwiastek i od łacińskiego słowa promień nazwała go radem. W czerwcu 1903 roku Maria zaprezentowała profesorom Sorbony wyniki swojej pracy nad radioaktywnością i jako pierwsza kobieta we Francji obroniła doktorat. Pięć miesięcy później otrzymała Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki. Przyznano ją wspólnie Marii Skłodowskiej-Curie, jej mężowi, Piotrowi Curie oraz Henriemu Becquerelowi. 6 grudnia 1903 roku na świat przyszła druga córka państwa Curie, Eve Denise Curie. Trzy lata później w wypadku zginął Piotr Curie. Po tym zdarzeniu Maria popadła w depresję. W 1910 roku wyodrębniła rad metaliczny. W tym samym roku rozpoczął się jej romans z Paulem Langevinem, który zakończył się skandalem. (Paul Langevin był żonaty, konsekwencje romansu ponosiła przede wszystkim Maria). W listopadzie 1911 roku Maria otrzymała Nagrodę Nobla po raz drugi, tym razem w dziedzinie chemii. Dzięki jej osiągnięciom i zaangażowaniu w czasie pierwszej wojny światowej można było operować miejsca złamań z większą precyzją. (Maria z córką Irene zainstalowały w ciężarówkach urządzenia z promieniami x, napędzane akumulatorami samochodów. Promienie x pokazywały miejsca złamań. Ciężarówki z aparaturą nazywano „małymi curie”). Maria Skłodowska-Curie była kobietą niezwykle wybitnym naukowcem. Wierzyła w naukę i postęp, ciężko pracowała, zawsze pomagała innym. Zmarła 4 lipca 1934 roku jako kobieta zapamiętana przez świat. Rok później jej córka Irene razem ze swoim mężem otrzymali Nagrodę Nobla w dziedzinie chemii za odkrycie sztucznej promieniotwórczości.

Wybitny naukowiec Albert Einstein powiedział ważne słowa o naszej patronce:

„Zawsze podziwiałem Marię Curie. Nie tylko miała wybitne osiągnięcia naukowe, nie tylko pomagała ludzkości poprzez swoją pracę, ale też przykładała do niej najwyższą jakość moralną. Siła charakteru, czystość intencji, niepobłażanie sobie, obiektywizm, niezależność sądów. To bardzo rzadkie, by wszystkie te cechy skupiły się w jednej osobie”.

ALBERT EINSTEIN I MARIA SKŁODOWSKA-CURIE

MARIA SKŁODOWSKA-CURIE I PIOTR CURIE

Zaduszki – polski współczesny odpowiednik pogańskiego święta Dziadów. W Kościele katolickim Dzień Zaduszny (tzw. Zaduszki), jest dniem modlitw za dusze zmarłych. Obchodzimy go po dniu Wszystkich Świętych – 2 listopada.

Tego dnia ludzie wspominają wszystkich, którzy odeszli z tego świata, polscy katolicy modlą się za wszystkich wiernych zmarłych, których dusze według ich wiary mogą jeszcze przebywać w czyśćcu. Obecnie groby odwiedza się raczej w dzień Wszystkich Świętych, który jest dniem wolnym od pracy.

W Zaduszki odwiedza się cmentarze, groby zmarłych z rodziny i uczestniczy się w mszach, modląc się w intencji zmarłych. Tego dnia istnieje tradycja zapalania świeczek, zniczy na grobach zmarłych oraz składania kwiatów, wieńców lub też innego typu ozdób mających być symbolem pamięci o zmarłych. Tradycja stawiania zniczy na grobach wywodzi się z dawnego pogańskiego zwyczaju rozpalania ognisk na mogiłach, wierzono bowiem, że ogrzeją one blaknące się po ziemi dusze.

Dawniej zwyczaj zakazywał tego dnia wykonywania niektórych czynności, aby nie skaleczyć, nie rozgnieść, czy w inny sposób nie znieważać odwiedzającej dom duszy. Zakazane było: klepanie masła, deptanie kapusty, maglowanie, przędzenie i tkanie, cięcie sieczki, wylewanie pomyj i spluwanie.

Współcześnie w Zaduszki organizuje się zaduszkowe koncerty, wystawy i spektakle poświęcone zmarłym artystom, wydaje okolicznościowe czasopisma i książki. W wielu miastach odbywają się koncerty: Zaduszki Jazzowe, Zaduszki Bluesowe, np. Zaduszki Jazzowe w Bydgoszczy.

Od 01.11.2014 do 01.11.2015 pożegnaliśmy wielu twórców polskiej kultury. Pamiętajmy o Nich...

04.11.2014	Jerzy Tomaszewski (miał 85 lat) – polski historyk i politolog, profesor.
27.11.2014	Stanisław Mikulski (miał 85 lat) - aktor filmowy i teatralny, który zdobył ogromną sławę dzięki głównej roli Hansa Klossa najpierw w pokazywanej w latach 1965-1967 w Teatrze Telewizji „Stawce większej niż życie”, a następnie w kultowym serialu o tym samym tytule.
24.12.2014	Krzysztof Krauze (miał 61 lat) - operator, reżyser i scenarzysta filmowy. Twórca filmów dokumentalnych i fabularnych. Wielokrotnie nagradzany na polskich i zagranicznych festiwalach. Autor m.in. „Długu” „Wielkich rzeczy”, „Mojego Nikifora”, „Placu Zbawiciela” i „Papuszy”. Zmarł po ośmioletniej walce z nowotworem, został pochowany na cmentarzu w Kazimierzu Dolnym.
26.12.2014	Stanisław Barańczak (miał 68 lat) – wybitny polski poeta, tłumacz poezji, najważniejszy twórca Nowej Fali, krytyk literacki, eseista, redaktor, wykładowca.
05.01.2015	Wojciech Brzozowicz (miał 70 lat) – polski aktor teatralny i filmowy.
07.01.2015	Tadeusz Konwicki (miał 88 lat) - prozaik, scenarzysta i reżyser. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę literacką, m.in. „Sennik współczesny”, „Kompleks polski”, „Małą apokalipsę”, i filmową - był reżyserem „Ostatniego dnia lata”, „Salta”, „Doliny Issy” czy „Lawy”. Był także scenarzystą m.in. „Matki Joanny od Aniołów” i „Faraona”.
29.01.2015	Jan Skrzek (miał 61 lat) - Jan „Kyks” Skrzek – polski muzyk i kompozytor bluesowy, grał na harmonijce ustnej i fortepianie, młodszy brat Józefa Skrzeka.
27.02.2015	Bohdan Tomaszewski (miał 93 lata) - tenisista, później dziennikarz i komentator, autor książek i scenariuszy filmowych. Jeszcze za życia był uznawany za legendę i symbol polskiego dziennikarstwa sportowego. Niedościęgnięty wzór dla współczesnych komentatorów i adeptów dziennikarstwa. Pracę w mediach rozpoczął w 1946 r. w „Kurierze Szczecińskim”. Jako dziennikarz sportowy zadebiutował dwa lata później w „Expressie Wieczornym”.
01.04.2015	Robert Leszczyński (miał 48 lat) – polski dziennikarz, krytyk muzyczny, gitarzysta, DJ, były kierownik działu Kultura i Styl tygodnika „Wprost”.
02.04.2015	Barbara Sass (miała 78 lat) - reżyser i scenarzystka filmowa oraz telewizyjna. Wyreżyserowała m.in. „Krzyk” w 1982 r. z Dorotą Stalińską oraz „Dziewczęta z Nowolipek” w 1985 r., które przyniosły jej nominacje do Złotych Lwów. W 1997 r. wystawiła „Trzy siostry” A. Czechowa w Teatrze im. Jaracza w Łodzi, za co otrzymała nagrodę teatralną Złotej Maski.
24.04.2015	Władysław Bartoszewski (miał 93 lata) – polski historyk, publicysta, dziennikarz, pisarz, działacz społeczny, polityk oraz dyplomata.
14.08.2015	Włodzimierz Łoziński (miał 83 lata) – polski dziennikarz.
23.08.2015	Jerzy Kamas (miał 77 lat) - aktor teatralny i filmowy. Zasłynął rolami: Wokulskiego w serialu „Lalka”, brata Barbary z „Nocy i dni” oraz wuja Stefana w telenoweli „Klan”. Miał 77 lat. Został pochowany na Starych Powązkach w Warszawie.
19.09.2015	Marcin Wrona (miał 42 lata) - Reżyser, scenarzysta oraz producent, członek Europejskiej i Polskiej Akademii Filmowej. Jego debiutancki film „Moja krew” (2009) miał głośną premierę na Festiwalu Filmowym w Rzymie, kolejny - „Chrzest” (2010) - w San Sebastian.
03.10.2015	Franciszek Walicki (miał 94 lata) - ps. Jacek Grań – polski dziennikarz muzyczny, publicysta, autor tekstów piosenek, działacz kulturalny, współtwórca wielu zespołów muzycznych, także kompozytor, uważany za ojca polskiego bigbitu i rocka.
18.10.2015	Sylwester Szyszko (miał 86 lat) – reżyser i scenarzysta filmowy. W 1956 roku ukończył studia na Wydziale Reżyserii PWSF w Łodzi. W latach 1958-1959 pracował w TVP Łódź oraz w WF „Czołówka”, realizując filmy dokumentalne i oświatowe.

KU CHWALE WIELKIEJ POLSKI!

Po trzecim, ostatnim rozbiórze Polski w 1795r., Nasza Ojczyzna zniknęła z mapy świata, odzyskała niepodległość dopiero z końcem I wojny światowej po 123 latach niewoli 11 listopada 1918 roku.

Chociaż zabory trwały tak długo, zaborcy nie mieli z nami łatwo. Już po 2. rozbiórze Polski w 1793r. wybuchło Powstanie Kościuszkowskie (12 marca 1794r.), było to zbrojne przeciwstawienie się Rosji i Prusom, w którym znacznie zasłużyli się Kosynierzy (chłopi uzbrojeni w kosy).

Armie Prusaków i Rosjan były znacznie liczniejsze, dlatego powstanie upadło 16 listopada 1794r. 24 października 1795r. Prusy, Austria, Rosja dokonały ostatniego rozbioru Polski.

W 1806r. wybuchło Powstanie Wielkopolskie, wygrane przez polskich powstańców z pomocą armii Napoleona Bonaparte, który prowadził wojnę z Prusami.

Dzięki powstaniu zostało utworzone niezależne od Rosji, ale podporządkowane Francji, Księstwo Warszawskie, które przetrwało od 1807-1815r. W 1815 roku natomiast zostało utworzone Królestwo Polskie (Kongresówka). W czasie zaborów było wiele powstań, większość z nich nie była udana, lecz Polacy nie poddawali się i dalej dążyli do odzyskania wolności.

Dalej dochodziło do zrywów wolnościowych, takich jak np. Powstanie Krakowskie 21/22 luty 1846r. - 4 marca 1846r., które zakończyło się klęską.

W nocy z 29 na 30 listopada 1830r. wybuchło kolejne powstanie, trwające do 21 października 1831r., w którym powstańcom nie udało się zwyciężyć.

Zaledwie po 32 latach, 22 stycznia 1863r. wybuchło Powstanie Styczniowe, zakończone klęską w październiku 1864 roku.

Powstańcy, członkowie organizacji konspiracyjnych byli wysyłani na Syberię oraz skazywani na śmierć lub długoletnie więzienie.

Po wybuchu I wojny światowej Polacy znów uwierzyli w odzyskanie niepodległości, zostały utworzone Legiony Polskie i inne organizacje wojskowe.

Polacy walczyli po różnych stronach, ale każda strona wierzyła w to, że uda się odbudować Rzeczpospolitą Polską.

W czasie PRL-u nie mogliśmy świętować rocznicy tego ważnego dla nas dnia, ponieważ władza komunistyczna tłumiła wszelkie działania patriotyczne.

Jednak obecnie żyjemy w czasach wolności, w których możemy obchodzić ważne rocznice związane z Naszą Ojczyzną.

Po 123 latach - 11 listopada 1918r. odzyskaliśmy wolność. To dzięki Polakom, którzy za nic w świecie nie porzucili woli walki, chociaż siły wroga były przeważające.

Nigdy nie wyparli się polskiej tożsamości, bo w ich żyłach płynęła biała - czerwona krew i wierzyli, że wolność nie jest dana raz na zawsze, o wolność trzeba walczyć.

Dzień 11 listopada jest ważny dla nas Polaków, ponieważ musimy oddać hołd ludziom, którzy

poświęcili dla nas wszystko, abyśmy żyli w wolnej Polsce, mogli mówić i pisać po polsku oraz cieszyć się naszą wolną Polską. W tą ważną rocznicę są organizowane

marsze, w kościołach trwają modlitwy za Polskę. Polacy pokazują, że pamiętają, uczestnicząc w marszach lub oddając cześć, udostępniając różne patriotyczne

posty na forach społecznościowych. Chociaż w tych czasach młodzież coraz bardziej odsuwa się od wartości ideowych, są ludzie, dla których idee są rzeczą najważniejszą

i starają się oni okazywać to w każdy możliwy sposób. My jako Polacy, w tym ważnym dniu powinniśmy się zatrzymać, pomyśleć nad tym, co my zrobiliśmy dla Polski,

powinniśmy dbać o naszą tożsamość, pamiętać o rocznicach, bohaterach i tradycji, dzięki czemu nasza Polska przetrwa, a gdy wróg zawita do jej drzwi razem chwycić za broń i bronić naszej świętej ziemi, jak to robili nasi przodkowie i nigdy się nie poddawać.

PAMIĘTAMY O NICH...

Himalaje. Najwyższe pasmo górskie świata, położone w południowej Azji, leżące na terenie Pakistanu, Indii, Chin, Buthanu oraz Nepalu. Słynne z przepięknych widoków oraz Korony Himalajów, czyli czternastu ośmiotysięczników, w skład której wchodzi Mount Everest, zwany Dachem Świata lub Czomolungmą (z języka tybetańskiego). Góry te są prawdziwym rajem dla wspinaczy, jednak nie są miejscem dla zwykłych amatorów. Nie jest bowiem łatwo funkcjonować na dużych wysokościach. Im wyższe partie gór, tym mniejsza ilość tlenku i większe prawdopodobieństwo wystąpienia obrzęku płuc, który może prowadzić w konsekwencji do śmierci. Po kilku dniach wspinaczki organizm słabnie, mimo odżywiania się i uzupełniania płynów, co w górach nie jest proste, trudniej jest się poruszać po stromych stokach oraz krawędziach rozległych przepaści i rozpadlin. Zatem Himalaje to miejsce dla silnych i odpornych fizycznie oraz psychicznie "miałków, którzy potrafią przełamywać bariery umysłowe, człsto blokując przed osiągnięciem wyznaczonych celów. Na takich wysokościach jest to bardzo potrzebna umiejętność, gdy przy takich warunkach, trzeba być gotowym na wszystko.

Mount Everest mierzy 8848 m n. p. m. jest lub był najprawdopodobniej głównym celem oraz marzeniem każdego himalaisty. W historii jego zdobywania przez wspinaczy zapisała się duża liczba "miałków, którzy się porwali na tak wielki krok w swoim życiu. Po raz pierwszy Everest został zdobyty w 1953 roku przez grupę z Wielkiej Brytanii oraz lokalnych mieszkańców. John Hunt Edmund Percival Hillary, Thomas Duncan Bourdillon, Charles R. Evans, Norgay Tenzing oraz 26 innych. 29 maja 1953 Hillary i Tenzing stanęli na szczycie Everestu. W historii tej zapisało się bardzo dużo osób. Wielu z nich osiągnęło swój cel, jednak byli tacy, którzy pozostali na stokach Czomolungmy na zawsze. Istnieją miejsca na stokach góry, od strony Nepalu oraz Tybetu, uważane za groby osób, które zginęły w ekspedycjach. Nie można jednoznacznie określić wszystkich miejsc spoczynku ofiar góry. Przypuszczalnie są to rozległe obszary pokryte śniegiem oraz głębokie, ciemne szczeliny.

Jednak są miejsca, upamiętniające ofiary ekspedycji. Według danych 391 ekspedycji próbowało wejść na szczyt, 167 z nich osiągnęło wierzchołek. Sukcesem wspinaczkowym zaczęła się polowa spośród 214 ekspedycji wyruszających od strony Nepalu oraz tylko niewielka część spośród 176 wypraw wspinających się na góry od strony Tybetu. Do stycznia 1997 wierzchołek zdobyło 676 osób, w tym czasie zginęło 148 wspinaczy (w tym 50 Nepalczyków). W 1996 roku wydarzyła się najgorsza w historii tragedia, miała miejsce 11 maja 1996, w przeciągu kilku dni życie straciło 15 osób, z czego aż 7 w jednym dniu. Do końca roku 2008 około 3600 wspinaczy stanęło na szczycie, liczba ofiar sięgnęła 210. W 2012 roku życie straciło 10 osób a do sierpnia 2013 roku liczba ofiar wzrosła już do kolejnych 251 osób. Wśród ofiar, pochodzących z Polski są między innymi: Wanda Rutkiewicz, pierwsza Europejka oraz trzecia kobieta, która stanęła w historii na szczycie Everestu w 1978 roku oraz pierwsza kobieta, która zdobyła szczyt K2 w paśmie górskim Karakorum. Zginęła, zdobywając Kanczendzongę. Do roku 2013 zginęło na Everestcie siedmiu naszych rodaków (lub dziewczyn, jeżeli uwzględnimy Petera Kowalika - według dokumentów himalaistów z Niemiec jednak z polsko brzmiącym nazwiskiem, zaginionego w 1997 roku, oraz zmarłego w 2009 roku na atak serca Veslava Chrzyszczaka – oficjalnie Czecha, a nieoficjalnie Polaka ze Śląska Cieszyńskiego). Ostatnią ofiarą z polskim obywatelstwem był 50-letni Jan Krzysztof Liszewski, który zginął w 2003 roku, spadając w przepaść po tybetańskiej stronie Everestu, wcześniej natomiast w 1999 roku w trakcie schodzenia ze szczytu stracił życie czterdziestoletni Tadeusz Kudelski. Najbardziej tragiczna wśród polskich himalaistów była lawina, która w 1989 roku pogrzebała na wysokości 7200 metrów aż czterech naszych wspinaczy – Mirosława Dąsala, Mirosława Gardzielewskiego, Andrzeja Heinricha oraz Wacława Otrębny, Eugeniusz Chrobak – członek tej ekipy zmarł już w obozie, w wyniku odniesionych obrażeń. Statystyki dotyczą ofiar górskich ekspedycji mroźnej krew w śniegach. Nie jest powiedziane, ile liczba ginących osób w drodze po swoje marzenie, jakim jest zdobycie ośmiotysięcznika zatrzyma się w miejscu. Jedno jest pewne, ile kiedyś, kto chce w życiu osiągnąć swój cel, będzie musiał przełamać swoje słabości oraz wspomniane już bariery umysłowe.

Pamiętajmy o ludziach, którzy stracili życie w pogoni za marzeniami...

Nasza młodzież nie ma problemu z tolerancją

3 listopada 2015 klasa 2TA pod opieką pani Katarzyny Stanek wybrała się na lekcję filmową do OKF (Ośrodka Kultury Filmowej „Iluzja”) w Częstochowie na film pt. „W jego oczach”. Jest to brazylijski film fabularny z 2014 roku, scenariusz został napisany i wyreżyserowany przez Daniela Ribeiro. Światowa premiera filmu odbyła się 10 lutego 2014 w trakcie 64. Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Berlinie. W Polsce natomiast film ten po raz pierwszy był wyemitowany 7 sierpnia 2014, podczas Festiwalu Filmu i Sztuki w Kazimierzu Dolnym. W filmie przedstawiona jest historia Leonarda, niewidomego nastolatka, który chciałby w końcu być niezależny od swojej nadopiekuńczej matki. W tym celu zamierza wziąć udział w zagranicznej wymianie szkolnej. Pomysł ten nie przypada do gustu jego przyjaciółce Giovannie, której jest przykro, że Leo nie myśli o tym, co do niego czuje i nawet nie zapyta jej o zdanie. Kiedy jednak w ich klasie pojawia się nowy uczeń- Gabriel, w życiu Leo dużo się zmienia. Cała trójka zaprzyjaźnia się, a z czasem główny bohater doświadcza swojego pierwszego zauroczenia w nowym koledze z klasy. Jak się dowiadujemy w trakcie filmu, jest to miłość z wzajemnością. Odwiecznie istnieje zasada, że związek powinien składać się z kobiety i mężczyzny. W zależności od państwa ludzie bardziej lub mniej tolerują osoby, które jakby „odstają od innych”, łamiąc tę zasadę.

Pierwszą grupą takich właśnie osób są osoby homoseksualne, które tworzą związek z osobami tej samej płci. A drugą grupę tworzą osoby niepełnosprawne, które niekiedy są zależne od drugiego człowieka, a czasem mimo problemów, które spotykają na swej drodze, radzą sobie lepiej niż niejedni w pełni sprawni ludzie. A co, jeśli osoba niepełnosprawna jest homoseksualistą? W filmie poruszany został właśnie taki problem, Leonardo - niewidomy nastolatek, w dodatku zakochany w chłopaku. Nasz świat zmierza w dobrym kierunku, ponieważ ludzie teraz stają się bardziej tolerancyjni niż byli kiedyś i potrafią łagodniejszym okiem spoglądać na świat i akceptować wybory innych. W filmie „W jego oczach” reżyser przedstawił pozytywny obraz nastolatków. Wydają się oni być tolerancyjni, przynajmniej znaczna ich część. Najlepszą postawą wykazała się Giovanna, ponieważ pomimo początkowego szoku na wiadomość o tym, że Leo zakochał się w Gabrielu, potrafiła przemyśleć wszystko na spokojnie, zrozumieć, że niewłaściwie się zachowała, przyjsć, przeprosić i zaakceptować jego wybór. Uczniowie ze szkoły normalnie traktują swojego kolegę i nie przeszkadza im jego niepełnosprawność. Jak wszędzie zdarzają się jednak grupki, które dokuczają i naśmiewają się, tak i w tym filmie są chłopcy z klasy głównego bohatera, którzy utrudniają mu życie. Ich postawa jest bardzo nieodpowiednia, na szczęście są osoby, które reagują i są gotowe pomóc.

Ci młodzi ludzie są normalnymi nastolatkami, którym zdarza im się buntować i przeciwstawiać dorosłym, ale potrafią też wykazać się zdrowym rozsądkiem, odpowiedzialnością i właściwą postawą. Leonardo wyróżnia się też pod względem gustu muzycznego, słucha muzyki klasycznej, lubi Brahmsa i Vivaldiego i nie przeszkadza mu, że rówieśnicy nie słuchają takiej muzyki. Leo jest bardzo mądrym chłopcem, swoją inteligencję wykorzystuje w codziennym życiu. Dla każdego rozmówcy ma ustawiony inny dźwięk melodii, co pozwala mu rozpoznać, kto do niego dzwoni. Wraz z pojawieniem się Gabriela poznaje nową muzykę zespołu Belle and Sebastian, której nigdy wcześniej nie słyszał. Przy tej właśnie piosence bohater próbuje nauczyć się tańczyć. Gabriel często zapomina o tym, że jego przyjaciel jest niewidomy, co powoduje, że traktuje go, jakby widział, niekiedy zadaje mu nieodpowiednie pytania. W czasie takiej sytuacji chłopcy podejmują decyzję o wyjściu się do kina. Dzięki efektom dźwiękowym filmu i opisywaniu przez Gabriela sytuacji, która dzieje się na ekranie, Leo potrafi wyobrażać sobie film i świetnie się bawi. Chłopcy nie kryją swej orientacji i są szczęśliwi. Wniosek płynący z filmu pt. „W jego oczach”? Nawet, jeśli miłość rzeczywiście jest ślepa, to i tak warto wiele dla niej poświęcić, ponieważ może przynieść nam dużo większe korzyści.

W życiu codziennym osoby niepełnosprawne mogą spotykać się z dużymi utrudnieniami związanymi z normalnym funkcjonowaniem, spowodowanymi barierami architektonicznymi oraz społecznymi. Wysokie krawężniki, chodniki, schody są to bariery trudne do pokonania bez pomocy drugiej osoby dla ludzi niewidomych lub jeżdżących na wózkach inwalidzkich. Dlatego, by uprościć życie niepełnosprawnym, w niektórych budynkach tworzy się windy, którymi swobodnie mogą wjechać, by dostać się na górę. Bariery architektoniczne można pokonać, ale co z barierami społecznymi? Czy ludzie są w stanie normalnie traktować osoby niepełnosprawne?

W dniu 3.11.15 r. udaliśmy się do Ośrodka Kultury Filmowej w Częstochowie na film pt. „W jego oczach”. Film został poprzedzony prelekcją, którą prowadził pan Paweł Bilski. Od dziecka brał on czynny udział w wolontariacie i pomagał różnym fundacjom. W 2013 roku zmarł brat pana Pawła – Karol, który urodził się z Zespołem Downa. Po jego śmierci, pan Paweł zapoczątkował pomnik pamięci dla brata- projekt Down-Love. Rok później powstała fundacja „Oczami brata”, która w głównej mierze ma pomagać osobom z niepełnosprawnością intelektualną. Prelekcja była idealnym wprowadzeniem w tematykę filmu – nauczanie przez doświadczenie. Zostaliśmy podzieleni na grupy a następnie związani, „odizolowani” od innych uczestników prelekcji. Doświadczenie miało na celu pokazanie, jak czują się osoby „inne”, odrzucone bądź wykluczone.

Następnie został przedstawiony film w reżyserii Daniela Ribeiro. Opowiadał o niewidomym nastolatku, który zakochuje się w koledze z klasy. Podwójne wykluczenie – z powodu kalectwa i orientacji seksualnej – mogłoby spowodować kryzys emocjonalny niejednego dorosłego, a co dopiero w przypadku wrażliwego licealisty słuchającego Brahmsa i Vivaldiego. Najlepsza przyjaciółka głównego bohatera - Leonarda opiekuje się nim, odprowadza go do domu i pomaga mu w każdej sytuacji. Gdy pojawia się nowy chłopak w klasie, Leonardo coraz bardziej oddala się od przyjaciółki, która myślała, że jest dla niego najważniejsza. Podczas wycieczki szkolnej Leonardo tłumaczy swojej przyjaciółce, że się zakochał. Giovana była pewna, że to właśnie w niej jest zakochany Leonardo, gdy chłopak mówi jej o koledze z klasy przyjaciółka zostawia go bez słowa. Po upływie czasu rozumie swój błąd i przeprasza. Leonardo i Gabriel zostają parą, razem pokonują życiowe przeszkody. Film ten udowadnia, że na pewne przeciwności losu nie mamy wpływu. Mimo niepełnosprawności Leonardo jest dzielnym chłopakiem który chce czerpać z życia wszystko, co najlepsze. Planuje wyjazd, żeby uciec od przewrażliwionych rodziców. Stara się żyć normalnie. Na pewne sprawy w życiu nie mamy wpływu. Niepełnosprawność to efekt wrodzonej dysfunkcji, choroby, albo wypadku. Jest to w miarę stały stan, do którego trzeba się dostosować, żeby żyć aktywnie, żeby realizować swoje plany i zwykłe obowiązki. Jednak ludzie często utożsamiają niepełnosprawność z chorobą i dlatego bywają dla niepełnosprawnych natrętnie nadopiekuńczy, albo boją się kontaktu, dialogu.

Niepełnosprawność nie jest wyrokiem. Powinniśmy być tolerancyjni, ponieważ może spotkać każdego z nas. Ludzie nie zdają sobie sprawy, jak bardzo krzywdzą niepełnosprawnych, wykluczając ich poprzez stwarzanie dla nich barier zarówno architektonicznych jak i społecznych. Równie dobrze sami możemy zostać wykluczeni z powodu niebieskich oczu, bądź faktu iż posiadamy psa. Bądźmy tolerancyjni, a przede wszystkim pomagajmy sobie nawzajem, ponieważ nie wiemy, co może się wydarzyć.

"CUDZE CHWALICIE, SWEGO NIE ZNACIE..."

zwiedzamy Wy!yn! Krakowsko-Cz!stochowsk"
Zapraszam do gminy Mykanów!

W obecnym kształcie gmina Mykanów funkcjonuje od stycznia 1973 roku. Jej obszar liczy 141 kilometrów kwadratowych. Zamieszkuje go 14084 osób. Terytorium gminy w całości położone jest na obszarze Wyżyny Krakowsko-Częstochowskiej. Na zachód od Kocinki znajdują się Pagórki Kłobuckie, ale tereny przy samej rzece oraz w widłach Kocinki i Sękawicy, nazywa się niekiedy Równiną Kocińską. Gmina ma charakter rolniczy. Ważny element jej gospodarki stanowią również rzemiosło i przemysł.

Do najcenniejszych zabytków, które koniecznie należy zobaczyć w czasie wędrowki, należą tamtejsze kościoły. Kościół parafialny pw. św. Leonarda Opata w Mykanowie, wybudowany w roku 1836 w stylu neogotyckim według projektu jednego z najwybitniejszych architektów ówczesnej czasów, Henryka Marconiego.

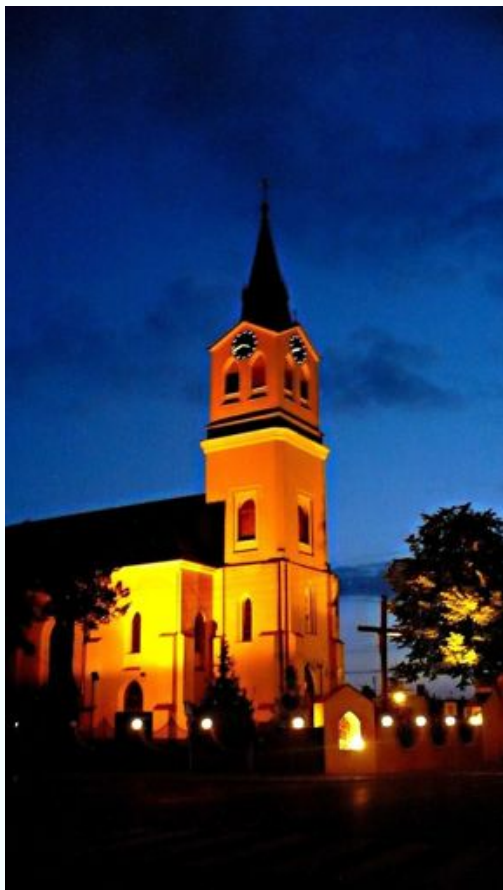

Neobarokowy Kościół parafialny pw. św. Wawrzyńca w Borownie, zbudowany na miejscu dawniejszych świątyń w 1845 roku i przebudowany w latach 1885-1901. We wnętrzu uwagę zwraca XVII-wieczny obraz Matki Bożej Szkaplerznej z Dzieciątkiem. Za zabytek uznany jest również cmentarz parafialny w Borownie. Pochowany jest tam, w rodzinnym grobowcu Karpińskich i Michalskich, Edward Reszke – wybitny polski śpiewak operowy.

Kolejny etap naszej podróży to gmina Miedźno położona na północny zachód od Częstochowy nad Liswartą i wpadającą do niej Okszą. Zamieszkują ją ok. 7500 mieszkańców. W skład gminy wchodzi sołectwa: Miedźno, Mokra, Ostrowy nad Okszą, Borowa, Władysławów, Kołaczkowice Duże, Kołaczkowice Małe, Izbiska, Wapiennik i Dębiniec. Gmina ma charakter rolniczy. Niedaleko miejscowości Ostrowy wybudowano zbiornik retencyjny na Białej Okszy.

Na szczególną uwagę zasługuje mogiła i pomnik żołnierzy poległych w bitwie pod Mokrą w 1939 roku oraz Kościół parafialny pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Miedźnie. Zbudowano go w latach 1872-1877 na miejscu dawniejszego drewnianego, który spłonął.

Na uwagę zasługują również: Kaplica cmentarna pw. św. Szymona i Judy z 1840 roku oraz drewniany Kościół pw. Św. Szymona i Judy z 1708 roku, który znajduje się w Mokrej.

Zwiedzanie kończymy w gminie Rędziny. Pierwszą wzmiankę na temat wsi Rędziny odnajdujemy w dokumentach biskupa krakowskiego z 1220 roku. Obok neogotyckiego Kościoła pw. św. Otylii odwiedzamy na cmentarzu mogiłę powstańca styczniowego. Naszą uwagę zwrócił Obelisk Powieszonych - pomnik upamiętniający egzekucję mieszkańców Rudnik.

Został wzniesiony ku czci 20 mieszkańców w miejscu, gdzie zostali powieszeni przez hitlerowców 11 września 1942 roku za próbę zamachu na życie znienawidzonego za okrucieństwo, dyrektora Wapnopolu - Schulza.

Na terenie gminy ma swoją siedzibę Aeroklub Częstochowski. Powstał w 1954 roku Organizuje szkolenia szybowcowe i samolotowe. Raj dla miłośników sportów lotniczych.

DEUTSCHLAND, DEIN REISEZIEL

Niemcy twoim celem podróży

Nadszedł czas na kontynuację mojego przewodnika. W tym wydaniu poświęcę uwagę kolejnym malowniczym krajom związkowym. Pierwszym będzie Brandenburgia - kraj związkowy znajdujący się w północno-wschodnich Niemczech, który leży przy granicy z Polską. Dużą powierzchnię landu zajmują lasy oraz podmokłe tereny. Na obszarze Brandenburgii zlokalizowanych jest wiele szlaków turystycznych, przeznaczonych dla miłośników wędrówek i rowerowych wycieczek po lasach. Na południe od Berlina znajduje się piękna kraina geograficzna - Spreewald. Przepływająca tam rzeka Szprewa jest rozgałęziona na wiele małych nurtów. Możemy tutaj zobaczyć wiele ciekawych gatunków roślin i zwierząt, wybrać się na wycieczkę łodzią. Warto również odwiedzić zamek w Lübbenau, przejechać się Szlakiem Ogórkowym. Stolicą landu jest Poczdam, graniczący od południowego zachodu z Berlinem. Miasto ma bogatą historię. Jest jednym z najlepiej zachowanych po II wojnie światowej miejsc w Niemczech, słynie głównie ze swoich cennych zabytków, takich jak: Park Sanssouci wraz z rokokowym Pałacem Sanssouci, wspaniałymi ogrodami, oranżeriami i dużą liczbą ścieżek, prowadzących do poszczególnych budynków, Brama Brandenburska, położona w historycznym centrum miasta przy Luisenplatz,

czy Glienicker Brücke, most, będący jednym z symboli zimnej wojny. Słynie także z Miasteczka Filmowego, zlokalizowanego w dzielnicy Babelsberg. Innymi, wspaniałymi i dobrze zachowanymi miejscowościami są: Königs Wusterhausen z zabytkowym pałacem, Brandenburg an der Havel z licznymi basztami i pozostałościami po murach obronnych, Perleberg i Angermünde z pięknymi starówkami, Neuruppin i Oranienburg, gdzie znajdują się stare, zabytkowe pałace, czy też uzdrowisko w Bad Wilsnack. Region ten jest dobrze rozwinięty pod względem komunikacyjnym. Istnieje tu wiele regularnych połączeń kolejowych ze stolicą i innymi miastami oraz sieć dróg i autostrad, które doprowadzą zwiedzających bezpośrednio do wybranego celu.

Kierując się na zachód docieramy do Bremy. Jest to miasto na prawach kraju związkowego, podobnie jak Berlin i Hamburg. Leży w północno-zachodnich Niemczech nad rzeką Weser, dzięki której miasto, wraz z portem śródlądowym, który się w nim znajduje, mają dostęp do morza. Do Bremy należy również leżące dalej na północny zachód miasto portowe Bremerhaven. Są one ważnymi ośrodkami handlowymi i przemysłowymi w Niemczech. Brema jest pięknym i bardzo starym miastem, słynącym między innymi: ze słynnego pomnika ośła, psa, kota i koguta, czyli Muzykantów z Bremy, wspaniałej starówki Schnoorviertel, na której znajdują się kamienice zbudowane w okresie od XVI do XVII wieku, posągu Rolanda, znanego z utworu „Pieśń o Rolandzie”, rynku miejskiego, gotyckiego ratusza, uroczych kawiarenek i wąskich uliczek, które nadają starówce wyjątkowy klimat. Pomimo zniszczeń powojennych udało się odnowić wiele cennych, historycznych budowli. Znajduje się tu wiele dróg rowerowych, które wybiegają nawet poza granice miasta. Można nimi dojechać bezpośrednio do Hamburga czy Osnabrück. Brema to ciekawe, majestatyczne, malownicze i warte uwagi miejsce. Każdy przyjezdny z pewnością zostanie oczarowany urokiem tego miasta.

Kolejnym krajem związkowym jest Hamburg. Znajduje się w północnej części Niemiec, nad Łabą. W Hamburgu mieści się największy i najważniejszy port morski w Niemczech. Rocznie przeładunkuje się w nim ponad 70 milionów ton przeładunków. Jest bardzo ważnym ośrodkiem przemysłowo-handlowym w Niemczech i Europie. Na przestrzeni ostatnich lat miasto bardzo szybko się rozwija. Najbardziej zauważalne jest to w dzielnicy Hafencity w okręgu administracyjnym Mitte, gdzie powstaje wiele wysokich, nowoczesnych biurowców i apartamentowców.

Nowoczesna część miasta bardzo dobrze kontrastuje ze starą zabudową w historycznym centrum oraz zachodniej dzielnicy Altona. Najbardziej rozpoznawalnymi obiektami starej zabudowy w centrum miasta są: rynek Gänsemarkt, ratusz miejski, liczne kościoły z elementami barokowej architektury oraz pomniki poświęcone wydarzeniom z II wojny światowej.

Poza tym znajduje się tu dużo terenów rekreacyjnych takich jak parki, miejskie lasy, baseny. Hamburg jest też dobrym centrum rozrywkowym. Na terenie miasta mieści się wiele klubów, centrów handlowych, restauracji, hoteli. Najbardziej rozpoznawanym miejscem pod względem rozrywkowym w Hamburgu jest dzielnica St. Pauli, położona na wschód od ścisłego śródmieścia. Po mieście bezproblemowo można poruszać się rowerami i dobrze rozwiniętymi sieciami: metra, kolei miejskiej i autobusów. Jest ono idealnym miejscem praktycznie dla każdego. Wszyscy, którzy chcą odwiedzić Hamburg, zawsze znajdą coś dla siebie. Zapraszam do zwiedzania.

ROZGRZEWAJĄCY KĄCIK KULINARNY

na jesienne wieczory

HERBATA Z GOŹDZIKAMI I POMARAŃCZOWĄ NUTĄ

SKŁADNIKI:

- 1 szklanka czarnej herbaty
- 2 goździki
- plaster pomarańczy
- miód

Do zaparzonej, gorącej herbaty dodać goździki, miód do smaku oraz plaster pomarańczy.

SŁODKA PRZYJEMNOŚĆ

SKŁADNIKI:

- kiść winogron
- mus z 0,5kg śliwek (mogą być węgierki)
- 400ml śmietanki 30%
- crunchy czekoladowe

Śmietankę

przelewamy do wysokiego naczynia i ubijamy na sztywno. Śliwki myjemy, wyjmujemy pestki i wrzucamy do miski, a następnie blenderem tworzymy mus. Winogrona kroimy na ćwiartki i układamy na dnie naczynia. Następnie posypujemy je crunchy czekoladowym i polewamy bitą śmietaną. Kolejną warstwą jest mus śliwkowy. Dekorujemy chrupiącym crunchy.

PIECZONE JABŁKO

SKŁADNIKI:

- 2 średniej wielkości słodkie jabłka
- 150g chudego twarogu
- 2 łyżeczki rodzynek
- 60ml jogurtu naturalnego
- 1 łyżeczka cynamonu
- 1/2 łyżeczki kardamonu
- 1 łyżeczka świeżego utartego imbiru
- goździki
- 2 łyżeczki miodu

Jabłka myjemy i odcinamy górę (ok 2-3 centymetrowej grubości "daszek").

Dolną część drążymy tak, aby pozostawić mniej więcej 1,5-2 cm ścianki jabłka.

W miseczce łączymy twaróg z jogurtem, przyprawami, rodzynekami i imbirem, możemy dodać cukier, a następnie dzielimy go na 2 porcje i "faszerujemy" wcześniej przygotowane jabłka - po wypełnieniu otworu tworzymy centymetrową warstwę sera pomiędzy dwoma częściami owocu. "Daszek" naszego jabłka nakłuwamy goździkami i od wewnętrznej strony posypujemy dodatkową porcją cynamonu zanim położymy go na serek. Tak przygotowane jabłka kładziemy na papierze do pieczenia i wkładamy do piekarnika nagrzanego do 180 stopni.

Pieczemy przez 25-30 minut (zależnie od wielkości jabłka), kolejne 5 przy włączonym termoobiegu.

Niesamowity Krychowiak, filar obrony Glik, najlepszy napastnik w eliminacjach Lewandowski i 18 pozostałych „białoczerwonych” orłów. W tej edycji naszego sportowego artykułu czas na naszą dumę, krótka historia awansu piłkarzy na Mistrzostwa we Francji.

Gdy 7 września 2014 roku, Polacy zaczęli eliminacje od wysokiej wygranej z Gibraltarem (7:0), nikt nawet nie śmiał myśleć o tym, czy mamy jakiegokolwiek szanse na awans. Następnie nadszedł pamiętny dzień - 11 października, Polacy na Stadionie Narodowym wygrali z Niemcami 2:0, z tymi Niemcami, którzy 3 miesiące wcześniej zostali mistrzami świata.

Od tego meczu Polacy znowu uwierzyli w naszych orłów. Nasi piłkarze byli w takiej formie, jak nigdy dotąd, lecz Szkocja utemperowała biało-czerwonych po remisie u nas 2:2. Następnie łatwa wygrana z Gruzją 4:0 i mecz z Irlandią zremisowany 1:1, mimo że wygrywaliśmy z nimi do 93 1:0 i straciliśmy bramkę w ostatniej akcji meczu, nikt nie spodziewał się, że jeszcze będziemy kiedyś dziękować za bramki w końcówkach meczu.

Po ponad siedmiomiesięcznej przerwie, nadszedł czas na rewanż. Pierwszy rewanż okazał się po raz kolejny wygrany, znowu z Gruzją, znowu 4:0 i to w tym meczu "Lewy" po raz pierwszy włączył tryb egzekucyjny, gdzie w czasie 3 minut, zdobył 3 bramki.

Po pierwszej porażce, mieliśmy grad bramek na Stadionie Narodowym, rozgromiliśmy Gibraltar 8:1

08.10.2015 oraz 11.10 2015. Te daty oznaczały dla nas wszystko, dwa ostatnie mecze na wagę awansu. Przedostatni mecz to rewanż ze Szkocją. Była 93. minuta, przegrywamy 1:2, mamy rzut wolny, do pola karnego rywali podbiega nawet nasz bramkarz, Łukasz Fabiański. Krychowiak podaje, piłka przechodzi wszystkich, uderza w słupek, leci po linii bramkowej i wślizgiem Lewandowski umieszcza ją w bramce. Mamy remis 2:2, i przy takim wyniku powinniśmy być na 2. miejscu i mieć 2 punkty straty do Niemców. Powinniśmy mieć, ponieważ Irlandia wygrała z Niemcami 1:0 i to oni byli na 2 miejscu, z tą samą ilością bramek co my, lecz nad nami na 2. miejscu.

Ostatni mecz, Irlandia, Stadion Narodowy. 0:0, 1:0, 1:1 lub wygrana powyżej, lub 2:1. Inne wyniki dają awans Irlandii. 14. minuta, Krychowiak na 1:0, minutę później z karnego Coleman na 1:1. 56. minuta Linetty wrzuca i Lewy strzela 13. bramkę w eliminacjach, bramka na 2:1, bramka, jak się okazało, dająca nam awans.

	M	G+	G-	PKT.
1. Niemcy	10	24	9	22
2. Polska	10	33	10	21
3. Irlandia	10	19	7	18
4. Szkocja	10	22	12	15
5. Gruzja	10	10	16	9
6. Gibraltar	10	2	56	0

Gibraltar 0:7 Polska
Polska 2:0 Niemcy
Polska 2:2 Szkocja
Gruzja 0:4 Polska
Irlandia 1:1 Polska
Polska 4:0 Gruzja
Niemcy 3:1 Polska
Polska 8:1 Gibraltar
Szkocja 2:2 Polska
Polska 2:1 Irlandia

KONKURS NA NAJCIEKAWSZY PRZEWODNIK TURYSTYCZNY PO CZĘSTOCHOWIE

Regulamin konkursu:

1. Głównym celem konkursu jest przekazanie wiedzy na temat najciekawszych miejsc w naszym mieście i zachęcenie turystów do odwiedzenia Częstochowy.
2. W konkursie mogą uczestniczyć uczniowie naszej szkoły.
3. Uczniowie mogą uczestniczyć w konkursie indywidualnie lub grupowo (zespoły złożone maksymalnie z trzech osób).
4. Uczestnik konkursu przygotowuje przewodnik w samodzielnie wybranej formie i technice (np. przewodnik tekstowy, przewodnik ilustrowany, mapa i plan turystyczny, album...).
5. Zgłaszane przez uczniów prace muszą być wykonane samodzielnie.
6. W przypadku wykorzystania literatury pomocniczej, autor zobowiązany jest do umieszczenia w przewodniku bibliografii.
7. Fotografie, których autor przewodnika nie wykonał samodzielnie muszą być opatrzone informacją na temat autora i źródła pochodzenia.
8. Organizatorzy konkursu zastrzegają sobie prawo publikacji (całości lub fragmentów) nagrodzonych przewodników w szkolnej gazecie internetowej.
9. Przekazane i przesłane przewodniki nie podlegają zwrotowi.
10. Termin złożenia prac lub wysłania prac upływa 29 lutego 2016 roku. (Prace przekazujemy opiekunce zespołu redakcyjnego Katarzynie Stanek lub wysyłamy na adres redakcji).
11. Wyniki konkursu zostaną ogłoszone 14 marca 2016 roku.

Zachęcamy do udziału w konkursie.

Na ZWYCZAJCÓW czekają ciekawe nagrody rzeczowe.

Organizatorzy:

Katarzyna Stanek i Zespół Redakcyjny Głosu Gastronomika

Wraz z nowym rokiem szkolnym, przygotowali"my dla Was kolejn" edycj! konkursu na t!umaczenie tekstu z j!zyka angielskiego na nasz rodzimy j!zyk. Tym razem jednak poszli"my o krok dalej i zamiast stosunkowo prostych tekstów utworów muzycznych, zdecydowali"my si! na wi!ksz" ró!norodno"# i wi!ksz" z!o!ono"# wybieranych przez nas tekstów - fragmenty ksi"!ek, teksty publicystyczne i tym podobne.

Oto nasza pierwsza propozycja:

Let us briefly discuss life and death, the great opposites; the great equals.

Death is greater than life, so sayeth the priest, for in death comes the gods' just reward. But if this be true, whether that reward shall be the solace of heaven or the agony of hell is decided during one's lifetime and therefore life is much greater than death, for it is the decision maker.

And what of those who care not for the gods, who question the afterlife; the existence of deities? Life is life's own goal they say; a wise sentiment I echo, and that even priests would do well to heed. But O how often does doubt assail these revellers of life! How often does fear approach with the creeping of the shadows... So great becomes the looming horror that death becomes larger than life and death becomes the greater force.

Forget the promise of gods I say, but defy the fear of oblivion as well, for only if life and death become each other's equals can the philosophy of death become one of life. Death is the instigator of faith and fear, but only if you let it be so. If you can gaze into its obsidian eyes, knowing it is the be all and the end all, but fear neither, then shall you have reached the shores of wisdom.

So sayeth Nemris.

Na przet!umaczenie powy!szego tekstu macie czas do 29 lutego 2016 roku. Teksty przesy!ajcie na adres mailowy naszej gazetki szkolnej:

cogito1@poczta.onet.pl

Powodzenia!

KONKURS

„Ozdoby choinkowe”

Zapraszamy chętnych uczniów do udziału w konkursie „Ozdoby choinkowe”. Wykonane prace prosimy o przyniesienie do zaplecza C12. Konkurs będzie trwał do 11.12.2015.

*Monika Maślanka
Iwona Ostrowska
Jolanta Arendt*

Regulamin konkursu

- 1. W konkursie mogą brać udział wszyscy zainteresowani uczniowie.*
- 2. Praca ma być wykonana techniką origami.*
- 3. Prezentacja prac i rozstrzygnięcie konkursu w dniu 14.12.2015 w sali C06.*

WYKORZYSTANE MATERIAŁY I KONTAKT

życzy Zespół Redakcyjny
"Głosu Gastronomika"

OKŁADKA

<http://www.99bestquoteswishes.com/>

ŻYCIE MARII SKŁODOWSKIEJ-CURIE

Philip Stelle. "Maria Skłodowska-Curie. Kobieta, która zmieniła dzieje nauki".

Warszawa: Wydawnictwo MWK, 2010.

16 LISTOPADA - MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ TOLERANCJI

<http://www.bibliotekawszkole.pl/inne/gazetki/tolerancja/tolerancja.php/>

<http://www.demotywatory.pl/>

Adres redakcji:

cogito1@poczta.onet.pl